Slander Words

Good morning everyone, this is Dharma Espresso. Today, we will talk about slander words.

Years ago, Confucius said these wise and beautiful words: “Quân tử hữu quá, bất từ báng; vô quá, bất phản báng; cộng quá, bất thôi báng. Báng vô sở tổn ư quân tử dã.” (A virtuous person, when making mistakes, will not deny criticism from others; when not at fault, will not retaliate for the censure; when making mistakes together with other people, will not shift the blame).

What is “báng?” If you look at the Chinese characters, sometimes a word comprises different words. In the case of the word “báng,” (谤) on the left side is the character “word,” on the right side, you will see the word “bàng” which means to the side, not at the center but leaning on. Hence, there is the phrase “bàng môn tả đạo” (Entering the side door is the wrong path). “Môn” means door. “Bàng môn” is the side door, or side entrance, not the main one. “Tả đạo” is the path to the left, the wrong path. Thus the word “báng” means to slander or defame. It is when you insinuate, castigate, or verbally abuse someone, intending to hurt, slander (hủy báng) or destroy that person. It is when our hearts and minds are shifted to the side, no longer centered, that we make others also off balance and hurt by our words. The word “hủy” in “hủy báng” means destroy.

“Quân tử hữu quá, bất từ báng.” “Quân tử” is a virtuous person, “quá” means mistakes. The whole phrase means, when a virtuous person makes mistakes, he/she will not deny the criticism or slander from other people, no matter how horrible they are. When we did something wrong, we have to accept whatever criticism people throw at us.

“Vô quá, bất phản báng.” “Vô” means no, “phản” is to talk back or retaliate. The whole phrase means, if you are not at fault, you still shouldn't retaliate against criticism. Sometimes, when we didn't make a mistake, but we got reprimanded for it; out of anger, we get even. It happens all the time. For example, you have just finished sweeping the floor, someone came in and said: “The floor is so dirty, why doesn’t someone clean it?” You got irritated and replied: “I just did.” That is a reply, not yet talking back or retaliating. If it were the latter, you would have said: “You are such a big-mouth busybody, I just swept the floor, and the wind blew the dust back down; no need for you to go around criticizing.” You retorted by scolding and calling her names. Therefore, “phản báng” usually happens when we are angry, annoyed, bothered, or uneasy, not because we are at fault. So the phrase “Vô quá, bất phản báng” means if you did nothing wrong, it doesn't matter what people say, you need not retaliate.

"Cộng quá, bất thôi báng." "Cộng" is together. "Thôi" means to shift or transfer. The whole phrase means if you and other make mistakes together, don't shift the blame to another person. When you work together and there is a mistake, even if it was not your fault, you should accept the responsibility. For example, you were watering the plants with another person, and this person spilled water all over the place. You both got scolded for the mess, but you should not shift the blame to the other person by claiming: "She was the one who did it, not me."

The three attitudes when dealing with "making mistakes (hữu quá), not making mistakes (vô quá), and making mistakes together (cộng quá)" are ingenious, since we are all scared of being scolded, or slandered. It is easy for us to do that to others but when they say bad things about us or insult us, we can't handle it.

From yesterday's talk, I mentioned a case where a person grew up in an environment without the parents' love or praise, and instead was scolded all the time by the people who raised him/her. I remember when I was in elementary or high school, I had friends who told me: "I got scolded all the time no matter what I do." Now, I think back on these people and realize how much they must have suffered from the effect of all the reprimands in their childhood.

We should not slander, disparage, or insult people. It won't change them for the better. Instead, we should keep quiet and learn to see the goodness and beauty in others so we can compliment them. Slandering will push us out of the middle way. These berating words never bring peace to anyone. It takes no effort to upbraid people; it happens all the time. Even for me, the more power I think I have, the higher my role, the more I think I'm right, the easier it is for my words to come out unguarded. We should do the reverse; we should compliment instead of reprimand people. If we could apologize, we should.

Don't make it so that not only your mind is off balance but what you say also throws the listener's mind off balance. The impact will be significant, and it will affect their happiness. Sometimes you misspoke, then you should do all you can not to repeat the mistake. Even if you try to apologize, or sweet-talk your way out of it, the other person cannot get back to a peaceful state. Why? Because once you've berated someone, you have already done damage to their sub-consciousness. They can only cure themselves of this emotional wound by forgiveness.

Now, let's talk about an important aspect - the ability to forgive yourself and others. When a co-worker makes mistakes, you should be generous and forgive him/her. When we do something wrong (quân tử hữu quá), we should be able to forgive ourselves so we can move on. When we are not at fault (quân tử vô quá), we should extend forgiveness toward others - instead of retaliating. When we make mistakes together with other people (quân tử cộng quá),

we should be generous and not shift the blame to other people. Accept the responsibility together and forgive each other - forgive to move forward, not to suffer.

We should understand the power of speech or words. That's the main point of this talk. At any stages in life or social positions, we have to be careful of our words because slandering, scolding, or criticism, even when we think we are speaking the truth, will come back to us, and hurt us as we hurt others. That is why the Buddha said we should not harm others because the harm you inflict on them will return and you cannot escape the consequences.

It is the law of causality and it is also Confucius' words of wisdom on being an ethical human being. As we follow the Bodhisattva Path, we should learn to be joyful and kind so that slandering will disappear from our speech.

It's a beautiful day today. Thank you for listening, and I wish you a happy and wakeful day.

Dharma Master Heng Chang

(Translated and transcribed by Compassionate Service Society)

Lời Hủy Báng

Good morning các Bác, các anh chị. Đây là Dharma Espresso cho ngày hôm nay.

Hồi xưa Khổng Tử nói một câu rất là chí lý và hay vô cùng, Ngài nói rằng: "Quân tử hữu quá, bất từ báng; vô quá, bất phản báng; cộng quá, bất thôi báng. Báng vô sở tổn ư quân tử dã."

Báng nghĩa là sao? Nếu nhìn vào chữ Hán, bên tay trái là chữ ngôn, bên tay phải là chữ bàng, bàng có nghĩa là một bên, không phải nằm chính giữa, là nương tựa vào. Cho nên mình thường hay nói bàng môn tả đạo, bàng môn là cái cửa một bên, tức là không chính, tả đạo là đi trái, đi sai. Chữ Báng ở đây nói tới sự hủy báng, chê bai, mình gọi là slander. Khi mình nói xéo, chửi mắng, nói những câu không hay lắm, có tính cách hủy báng, nói để cho người ta sụp đổ, đau khổ và quằn quại. Hủy là phá hoại cho tới nơi, sập đổ.

"Quân tử hữu quá, bất từ báng", khi người quân tử có lỗi lầm (quá là lỗi lầm), thì không từ chối chuyện người ta hủy báng, chửi mắng, nói những câu thậm tệ với mình. Mình có lỗi thì người ta nói mình, đương nhiên là mình phải chịu thôi.

"Vô quá, bất phản báng", nếu không có lỗi lầm gì, thì cũng không nên phản báng (phản là nói ngược lại, phản công). Nhiều khi mình không có lỗi, người ta nói, mình tức quá, mình đánh lại; chuyện này xảy ra rất thường xuyên. Thí dụ như Bác mới quét nhà sạch sẽ xong, có người nói, "Sao nhà dơ quá, không ai quét vậy?", thì mình tức, mình nói lại liền, "Tui mới quét đó". Nhưng cái đó chỉ là mới nói thôi, chưa phải là báng. Nếu phản báng thì sẽ nói: "Bà kia, nhiều mồm, nhiều miệng chưa, hồi nảy mình quét, gió thổi bụi rơi lại, có gì đâu mà bả đi nói người này người kia". Tức là mình dùng cớ phản ngược lại, mình mắng, mình chửi, mình nói xấu người ta. Tuy là cái nói xấu không thuộc về chữ Báng này, chữ Báng này có nhiều ý nghĩa trong đó lắm. Cho nên, phản báng thường thường xảy ra là vì mình tức, chứ không phải vì mình có lỗi. Mình tức, mình ấm ức, khó chịu trong lòng. Cho nên "vô quá, bất phản báng", nếu mình không có làm lỗi gì, thì người ta nói thì nói, mình cũng chẳng cần phải công kích lại làm gì.

"Cộng quá, bất thôi báng", nếu có làm lỗi chung (cộng là chung) với người ta, đừng đẩy (thôi là đẩy) lời phê bình qua người khác. Tức là nếu mình có cùng làm lỗi chung với người khác thì mình cũng nhận tội. Thí dụ, hai người tưới cây, người bạn tưới ra ngoài, văng tung tóe ra ngoài chậu cây, nhưng mình với bạn mình hai người cùng làm việc, thì nếu bị mắng thì mình cũng không có đổ lỗi, "Chị làm chứ có phải tui làm đâu".

Hữu quá, vô quá và cộng quá, ba thái độ đó rất là hay. Bởi vì mỗi con người chúng ta, đều rất là sợ bị chửi, sợ bị người ta nói cái này cái kia. Mình có thể nói người ta dễ dàng lắm, nhưng khi mà người ta nói tới mình thì mình khó chịu; khi mà người ta chửi mắng mình, mình chịu không nổi.

Hôm qua Thầy có nói tới chuyện, nếu mình hồi nhỏ sống trong môi trường không được khen, không có cha mẹ, lớn lên không có tình thương, những người khác nuôi mình, sống với mình,

nhiều khi họ dễ dàng mắng mình. Thầy còn nhớ câu chuyện hồi nhỏ Thầy nghe từ mấy người bạn, hồi tiểu học, trung học. Nhiều người cũng nói với Thầy, "Sao tao bị mắng, bị chửi hoài, không có gì mà cũng bị chửi". Bây giờ mình lớn lên, mình nghĩ lại những người đó, họ cũng sẽ cảm thấy tâm họ bị đau khổ lắm, là vì họ bị ảnh hưởng bởi những lời chửi mắng đó. Cho nên nhiều khi mình cũng không nên hủy báng, không nên nói xấu, không nên nói những lời nặng nề quá. Người ta không thể nào có tâm có thể chính được. Thà là mình không nói thì hơn, nếu nói thì biết nhìn vào cái đẹp của người ta để mà khen ngợi. Tại vì những cái báng đó nó đẩy mình ra khỏi trung đạo ngay, những lời chửi mắng không bao giờ làm cho tâm người ta bình hằng cả và thường xuyên xảy ra. Ngay như bản thân Thầy, Thầy thấy mình mà càng có quyền hành, càng có địa vị, càng có chức vụ, và càng cho mình là đúng, thì mình rất dễ buông ra những lời nói lung tung. Cho nên mình phải nên học ngược lại, mình nên khen một chút, không nên chửi quá, nếu xin lỗi được, thì mình nên xin lỗi đi. Đừng nên làm tâm của mình không những bị lệch lạc mà người nghe cũng sẽ bị lệch lạc, họ sẽ có ấn tượng đó, và trong lòng họ không còn vui nữa. Nhiều khi mình đã lỡ lời rồi thì mình nên làm đủ mọi cách để mình không tái phạm. Nhiều khi Bác vuốt, Bác tới xin lỗi, người đó không có cách gì làm cho tâm bình hằng lại được. Tại vì sao? Tại vì khi mình mắng chửi một người nào, thì trong tiềm thức người đó, họ đã bị damage, bị vết thương lòng, vết thương đó chỉ có cách tự chữa bằng cách là tha thứ.

Đây Thầy sẽ nói tiếp cái đề tài quá quan trọng luôn, là khả năng tự tha thứ cho mình và tha thứ cho người khác. Khi mình thấy người bạn làm chung với mình có lỗi, mình cũng nên bao dung tha thứ cho người đó. Cho nên nếu mình nói ngược lại, quân tử hữu quá, mình có lỗi thì mình tự tìm cách tha thứ cho chính mình để mình tiếp tục đi tới. Quân tử vô quá, mình không có lỗi lầm, thì mình phải lan tỏa sự tha thứ tới người khác, mình đừng có phản báng. Quân tử cộng quá, mình cùng làm lỗi với người khác, thì mình nên bao dung, đừng có đẩy tội qua bên kia, blame người khác; cùng người đó nhận tội, và cùng người đó tha thứ cho nhau. Tha thứ để mình tiến tới, chứ không phải tha thứ để mình đau khổ.

Nhưng mà tâm thức quan trọng nhất trong bài này, mình phải hiểu rằng sức mạnh của lời nói dễ sợ vô cùng. Bất kỳ mình ở giai đoạn nào, bất kỳ địa vị nào, mình cũng phải cẩn thận là bởi vì cái báng, những lời mình nói, mình chửi, chê bai người ta, những điều đó trước sau gì nó cũng trở ngược lại với mình; cắn lại mình đau như mình cắn người ta. Và đó là lý do mà tại sao đức Phật thường nói mình không nên tổn hại người khác, bởi vì những gì mình làm tổn hại tới người ta thì trước sau nó cũng tới với mình, không thể nào thoát khỏi cái quả báo đó.

Đó là triết lý nhân quả cũng là lời xưa đức Khổng tử dạy về đạo làm người, bây giờ mình học đạo Bồ tát, thì mình cũng nên làm hết sức để mình trở nên vui vẻ và sống tốt để từ từ không còn chữ hủy báng trong ngôn từ của mình nữa.

Hôm nay là một ngày vui đẹp. Cám ơn các Bác đã lắng nghe. Chúc các Bác không những vui mà tỉnh nữa.

Thầy Hằng Trường thuyết giảng

Nhóm Đánh Máy và Phiên Dịch Hội Từ Bi Phụng Sự thực hiện.